

Marijke Boon als vrouw 't leukst

Utrecht

De metronoom op de piano tikt traag. Ze klinkt als een oude pendule, die in een gezellige huiskamer het geroezemoes van de visite overstijgt. Marijke Boon komt op, pakt een accordeon en verandert de Blauwe Zaal van de Utrechtse Stadsschouwburg in een paar seconden in een knusse huiskamer, waarin ze haar nieuwe programma 'One Man Show' gaat spelen en zingen. In zo'n sfeer is het bijna jammer dat er geen schuifdeuren zijn.

Dat is geen denigrerende opmerking, dat is een compliment. De Utrechtse schrijfster, zangeres van het levenslied, dichteres en accordeoniste Marijke Boon trekt dit seizoen met een 'snoepie van een programma' door het land. Dat ze deze week, tijdens haar optredens in Utrecht, niet goed bijstem is vanwege een fikse keelontsteking doet er niet toe. Dat gaat wel over en dan

komt de snik in de stem en de jodel er alleen maar mooier uit.

Marijke Boon is in 'One Man Show' weer de kroonprinses van het (komische) levenslied. Pakte ze in haar vorige programma 'Vogelkijken voor Beginners' slechts een paar keer de accordeon, nu doet ze dat weer ruimschoots. 'One Man Show' zit vol echte Boon-liederen, met de echte absurde Boon-wendingen en de onvervalste Boonsnik. Ze heeft haar tijd het afgelopen jaar zeer wel besteed. Maar het blijft niet bij liederen. Soms zoekt zij de conferentie en La Boon heeft dit seizoen een bijzondere rode draad in haar theatershow.

Al meteen aan het begin zingt ze het lied waarmee het thema wordt aangegeven: een lied over diverse verpakkingen die niets zeggen over de waarde van de inhoud. Met andere woorden: wat je van binnen bent, zie je niet aan de buitenkant. Een mooie jurk kan best een lelijk lijf sieren, in strak gesneden pak-

ken huizen soms verdachte mannen. Dus wat zegt de buitenkant nou helemaal?

In 'One Man Show' transformeert Marijke Boon tot man, ze plakt een snor onder de neus, trekt een zwart kostuum aan en zingt vanachter de piano het dieptreurige, maar hilarische lied met de titel: 'Kapper, wat heb je met mijn haar bedoeld?' Soms lijkt het ineens alsof er een lange Charles Chaplin over het toneel struikt, nog versterkt door de aangedikte 'stoere mannen-miemië' die ze gebruikt. Maar een snor alleen maakt van een vrouw geen man. Met drie keer een boer laten, een sigaar roken en meer van die clichés kun je hoogstens de man spelen.

Via een lekkeridoollied over een travestiet in Barneveld keert Boon daarom terug naar wat ze werkelijk is: vrouw, lid van een vriendinnenclubje die bij een postorderbedrijf een eendenbek bestelt om de eigen binnenkant eens uitgebreid te be-

kijken, want de verpakking van elkaar kennen ze al langer. En als Marijke Boon gewoon vrouw is, zichzelf dus, dan is ze toch op haar leukst. Dan rijmt ze honderduit en kwekt ze met haar publiek, dat zij aanzet tot een samenhang met als thema de onderlinge penisnijd bij mannen, die bij de groentespecialist een lange groene komkommert als een aanval op hun ego zien.

Aan het einde van 'One Man Show' doet La Boon nog een tweede succesvolle poging tot publieksparticipatie en ze laat de zaal alvast een recensie van de voorstelling zingen: 'We vonden het goed, er ging niks verkeerd, je programma was prachtig.....' Iedereen zong mee. Dus wat zijn we het weer eens roerend eens met elkaar.

Ruud Buurman

Marijke Boon, 'One Man Show', 12-11, Utrecht Blauwe Zaal, vandaag uitgekocht; nog te zien in Maarssen (5 febr. 1999)